

XV. TANULMÁNY

JEHOVA NAPJA

A „JEHOVA NAPJA”, A „BOSSZÚ NAPJA”, A „HARAG NAPJA” – A NAGY NYOMORÚSÁG IDEJE – ANNAK OKA – A BIBLIÁNAK ARRA VONATKOZÓ BIZONYSÁGA – A NAGY NYOMORÚSÁG TÜZE ÉS VIHARA, RENGÉSE ÉS OLVADÁSA JELKÉPESEK – DÁVID BIZONYSÁGA – A JELENÉSEK KÖNYVE ÍRÓJÁNAK BIZONYSÁGA – A JELENLEGI HELYZET ÉS A JÖVŐRE VONATKOZÓ KILÁTÁS, AHOGY EZT A SZEMBENÁLLÓ FELEK, A TÖKÉSEK ÉS A BÉRBŐL ÉLŐK, LÁTJÁK – A GYÓGYÍR, MELY KUDARCOT VALL – A FELEMELT LEPEL ÉS ÉPPEN A MEGFELELŐ IDŐBEN MEGENGEDETT VILÁGOSSÁG – ENNEK BIZONYÍTÉKA – A SZENTEK ÁLLAPOTA A NYOMORÚSÁG IDEJÉN ÉS AZ AHHOZ VALÓ, MEGFELELŐ VISZONYULÁSUK

„Jehova Napja” azon időszaknak megnevezése, amelyben Isten Krisztusnak fokozatosan Királyságot „támaszt” a földön, míg e világnak országai megsemmisülnek, és amelyben a Sátánnak az emberek feletti hatalma és befolyása megköttötetik. Ezt *a Biblia* mindenütt az emberiség számára nagyfokú szorongattatásként, nyomorúságként és a zűrzavarnak sötét napjaként írja le. Nem csoda, hogy nyomorúságot okoz egy ilyen méretű forradalom, mely ilyen nagy változtatásokat követel. Kisebb forradalmak nyugtalanságot okoztak minden korszakban; ez annyival nagyobb, mint bármely előző forradalom, hogy olyan nyomorúság lesz, amihez fogható nem volt, mióta nemzetek léteznek – nem, és nem is lesz soha. (Dán. 12: 1; Máté 24: 21, 22)

Azért nevezik „Jehova Napjának”, mert, habár Krisztus a királyi címevel és hatalmával jelen lesz Jehova képviselőjeként, minden ügynek gondját átvéve a nyomorúságnak eme napján, Ő inkább Jehova Hadvezéréként fog leigázni mindent, mintsem Békesség Fejedelmeként megáldva mindenkit. Időközben,

amint a hamis és tökéletlen nézetek és rendszerek megbuknak, az új Király zászlaja felemelkedik, és végül mindenki elismeri és elfogadja Őt királyok Királyaként. Így mutatják be a próféták Jehova munkáját a Krisztus uralmának **felállításában**: „Neked **fogom adni** örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget.” (Zsolt. 2: 8) „Ezeknek a királyoknak az idejében támaszt az egek Istene birodalmat.” (Dán. 2: 44) Az Öregkorú helyet foglalt, és Valaki, Emberfiához hasonló vezetett eléje, **Akinek** oly hatalom **adatott**, hogy minden ország neki szolgál és engedelmeskedik. (Dán. 7: 9, 13, 14, 22, 27) Ehhez hozzáadódik Pál kijelentése, hogy amikor Krisztus eléri uralmának kitűzött célját, „akkor maga a Fiú is aláveti magát Annak [az Atyának], Aki **ALÁVETETT NEKI MINDENT.**” (1 Kor. 15: 28)

Ezt az időszakot „Istenünk bosszúállása napjának”, és „haragja napjának” nevezik (Ésaiás. 61: 2; 63: 1-4; Zsoltár 110: 5). Mégis az az elme, amely csak a harag gondolatát ragadja meg, vagy rosszindulatot feltételez Isten részéről, súlyosan téved. Isten bizonyos törvényeket határozott meg, amelyekkel összhangban működik, és mindazok, akik bármely okból kifolyólag ellentétbe kerülnek ezekkel, learatják saját eljárásuk büntetését, vagy haragját. Istennek az emberiség számára adott tanácsát, kevesek kivételével, folyamatosan elutasították; és amint kimutattuk, Ő megengedte, hogy saját útjukat járják és kivessék szívükből Őt és a tanácsait. (Róma 1: 28) Ő akkor a különös gondoskodását Ábrahámra és az ő magvára korlátozta, akik megvallották, hogy kívánják az Ő útját és az Ő szolgálatát. Szívük keménysége és Isten iránti őszintétlensége őket, mint népet, nem csak megakadályozta természetes módon abban, hogy elfogadják a Messiást, hanem éppen olyan természetes módon előkészítette és belevezette abba a nyomorúságba, amely véget vetett nemzeti létüknek.

Így az a világosság, amelyet a Krisztus igazi Egyháza (azoknak osztálya, akiknek nevei felírtak a Mennyeekben) az Evangéliumi Korszak alatt a világban hordozott, eljuttatta a civilizált világba a bizonyosságát a helyes és a téves, a jó és a rossz közötti különbségről, és egy olyan eljövendő időről, amikor az egyik meg lesz jutalmazva, a másik pedig meg lesz büntetve. (Ján. 16: 8-11; Csel. 24: 25) Ennek nagy hatása lett volna az emberekre, ha figyelembe veszik az Úrnak utasításait, de önfejlően, mint mindenkor, kevés hasznát látták a Szentírás tanácsainak, és az Úr napjának nyomorúsága eljön a semmibe vétel következményeként. Ismételten elmondható, hogy ez az Isten haragja, amennyiben az Ő tanácsainak semmibe vételéből jön, az igazságtalanságnak büntetéseként. Mindamellet, egy másik megvilágításban tekintve, a világra eljövő nyomorúság, a bűnnek egy természetes, vagy jogos eredménye, amit Isten előre látott, és amittől az Ő tanácsai megóvták volna őket, ha azokat követték volna.

Míg az Istennek az Egyházhoz intézett üzenete az volt, hogy: „szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul” (Róma 12: 1), a világ számára a következő üzenete volt: „Vigyázz, hogy nyelved ne szóljon rosszat, és ajkad ne beszéljen csalárdságot! Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt!” (Zsoltár 34: 14, 15) Kevesen törődtek bármelyik üzenettel. Csak egy kicsiny nyáj áldozott; és ami a világot illeti, habár azt a jelmondatot függesztették ki, hogy: „A becsületesség a legjobb politika”¹⁾, általában elmulasztották azt gyakorolni. Inkább a kapzsiság hangjára hallgattak: Szerezz meg mindent, amit tudsz a gazdagságból, tekintélyből és hatalomból, nem lényeges, hogy milyen módszerrel jutsz azokhoz, és az sem számít, hogy ki veszít a nyereségeden. Egyszóval: az Úr eme Napjának nyomorúsága nem jönne, nem jöhetne el, ha Isten törvényének elveit jelentősebb mértékben betartották volna. A törvény rövid összefoglalása: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, és felebarátodat, mint magadat. (Máté 22: 37-39) Mivel a bukott, vagy *hústesti* elme ellentétes Istennek eme törvényével, és nincs alávetve neki, természetes következményként eljön a nyomorúság, mint ahogy a vetés után az aratás.

A *hústesti*, vagy bukott elme nagyon távol esett attól, hogy úgy szeresse felebarátját, mint önmagát, örökké önző és kapzsi volt, gyakorta éppen erőszakra és gyilkosságra is vetemedett azért, hogy a mások által birtokolt dolgokat megszerezze. Akárhogy is gyakorolják, az önző elv mindig ugyanaz, hacsak nem irányítják születési, neveltetési és környezeti körülmények. Az *önzés* a világ minden korszakában ugyanaz volt, és ugyanaz is lesz addig, amíg a Messiás vasuralmának **erejével**, nem a hatalom, sem a kapzsiság, hanem a szeretet fogja eldönteni, hogy mi a HELYES, és **érvényre juttatja** azt – amíg mindenkinek lehetősége lesz megtanulni az igazságosság és a szeretet uralmának kiválóbb előnyeit, az önzés és a hatalom *előnyeivel* szemben; és amíg az igazság és az igazságosság napfényének hatása alatt az ember önző, kőszíve ismét

hússzívvé válik – mint, amikor Isten azt „nagyon jónak” nyilvánította. (Ezékiel 36: 26)

Visszatekintve, nehézség nélkül megláthatjuk, hogy az isteni szeretet és jóindulat miként változott durva önzéssé. Mihelyt az ember az engedetlenség által elveszítette az isteni kegyelmet, és kiűzetett az édeni otthonából, ahol minden igénye bőségesen el volt látva, szembe találta magát az önzést elősegítő körülményekkel. Amint az elítélt szüleink elmentek és elkezdték az élet küzdelmeit arra törekedve, hogy a lehető legjobban meghosszabbítsák létüket, egyszeriben tövisekkel, bogánccsal, túskebokrokkal és terméketlen talajjal találkoztak; és ezek ellen folytatott harc okozta az Úr által kijelentett fáradságot és arcuk verejtékét. A szellemi és erkölcsi értékek gyakorlás hiányában kezdtek fokozatosan elsilányulni, míg az alacsonyabb *rendű* minőségek, folyamatos gyakorlásuk miatt nagyobb teret nyertek. Az életfenntartás lett az életnek fő célja és jelentősége; annak munkában mért költsége lett a mérvadó, mellyel minden más érdeket felbecsültek, és a Mammon vált az emberek urává. Csodálkozhatunk-e azon, hogy ilyen körülmények között az emberiség önző, kapzsi és mohó lett? Mindenki mind többre törekedett – előbb a szükségletekért, majd a Mammon által nyújtott tisztességért és fényűzésért. Ez csak egy természetes hajlam, amelyet a Sátán jól kihasznált.

Az elmúlt korszakokban különböző befolyások (egyebek között: a tudatlanság, a faji előítélet és a nemzeti büszkeség) alatt a világ nagy vagyona általában kevesek kezébe összpontosult – az uralkodókéba, akik iránt, mint nemzeti képviselőik iránt, a tömegek szolgai engedelmességet tanúsítottak, akiknek gazdagságára büszkék voltak és érdekeltek voltak benne, mint képviselőikében. De amint elközelgett azon idő, amelyre Jehova eltervezte, hogy megáldja a világot a Messiás általi Helyreállítással, kezdte felemelni a tudatlanság és babona leplét a korszerű megkönnyítések és találmányok által. Ezek által jött a nép általános felemelkedése, és a földi uralkodók hatalmának csökkenése. A világ

gazdagsága már nem a királyai kezében van, hanem főképpen a nép között.

Bár a gazdagság sok rosszat hoz magával, ugyanakkor néhány áldást is: a gazdagok jobb oktatásban részesülnek – de így értelmileg a szegények fölé emelkednek, és többé-kevésbé a királlyal szövetkeznek. Ezért létezik egy olyan arisztokrácia, amely pénzzel és oktatással is rendelkezik, hogy támogassa azt, és segítsen pénzsóvár küzdelmében, hogy minden tőle telhetőt meg tudjon szerezni, és hogy mindenáron az élvonalban tartsa önmagát.

De, ahogy az információ terjed, ahogy a nép kihasználja az oktatási lehetőségeket, melyek most annyira bőségesek, ők elkezdenek önmagukra **gondolni**. A bennük lévő önérzettel és önzéssel, **kevés** tudás által vezérelve – amely olykor veszélyes dolog – azt képzelik, hogy olyan módokat és eszközöket látnak, amelyek révén minden ember érdekei és körülményei – különösen a sajátjuk – előmozdítható, azon kevesebbek költségén, akiknek kezében van most a vagyon. Kétségtelenül, közülük sokan őszintén hiszik, hogy a Mammon imádóinak ellentétes érdekei (önmaguk egyik oldalon *állva* és a gazdagok a másikon) könnyen és méltányosan eligazíthatóak; és bizonyára úgy érzik, hogy ha ők gazdagok lennének, akkor nagyon jóindulatúak lennének, és teljes hajlandósággal úgy szeretnék felebarátjaikat, mint önmagukat. De nyilvánvalóan önmagukat ámítják; mert jelenlegi állapotukban valóban csak nagyon kevesen tanúsítanak egy ilyen szellemet, és aki nem hűséges e világ javai kis részének használatában, nem lenne hűséges akkor sem, ha nagyobb gazdagsággal rendelkezne. Valójában, a tények igazolják ezt; mert egyes, leginkább megkeményedett szívű és legönzőbb gazdagok azok, akik hirtelen emelkedtek fel a társadalom alsóbb soraiból.

Ezzel szemben, míg semmi esetre sem mentegjük, hanem rosszalljuk a bármely osztály részéről megnyilvánuló pénzsóvárságot és kapzsi önzést, csak helyénvaló megjegyeznünk azt, hogy a betegekről, az elesettekről, és a

szegényekről való gondoskodást szolgáló menhelyeket, kórházakat, szociális otthonokat, közkönyvtárakat, iskolákat, és különböző, más olyan létesítményeket, melyek inkább a tömegek, mint a gazdagok javát meg kényelmét szolgálják, főleg a gazdagoktól származó adókból és adományokból tartják fenn. Ezek az intézetek majdnem mindig a gazdagok között lévő jószívűeknek és jóindulatúaknak köszönhetik létezésüket, és ezek olyan ügyeket, melyeknek sikeres működtetéséhez a szegényebb osztályoknak sem idejük, sem a szükséges képzettségük, vagy érdeklődésük nincs meg.

Mindazonáltal, napjainkban a gazdagok és a munkásosztály közötti ellentét növekedése látható – a munkásság részéről egy növekvő keserűség, és a gazdagok közt egy erősödő vélemény, miszerint csakis a törvénynek erős keze védheti meg azt, amiről azt gondolják, hogy az **ő joguk**. Ennélfogva, a gazdagok közelebb kerültek a kormányokhoz; a bérmunkások tömegei, kezdván arra gondolni, hogy a törvények és a kormányok a gazdagok segítségére és a szegények féken tartására rendeltettek, a kommunizmushoz és az anarchiához vonzódnak, gondolván, hogy érdekeiket ezek jobban szolgálják, nem ismervén fel, hogy a legrosszabb kormányzat és a legköltségesebb is jobb, mint annak teljes hiánya.

Sok Ige világosan mutatja, hogy ilyen jellege lesz a nyomorúságnak, amely alatt a polgári, társadalmi és vallási rendszerek meg fognak semmisülni; és hogy ilyen eredményre vezet az ismeret és a szabadság növekedése az ember értelmi, erkölcsi és testi tökéletlensége miatt. Ezekre a *szövegekre* utalni fogunk a megfelelő időben; itt azonban a sok közül csak egy néhányra hívhatjuk fel a figyelmet, időközben arról tájékoztatván olvasóinkat, hogy az Ószövetség sok próféciaja, melyekben oly sokat szerepel Egyiptom, Babilon és Izrael, nem csak egy szószerinti beteljesedésre rendeltettek, hanem egy másodlagos és tágabb beteljesedésre is. Így, például a Babilon bukására, stb.-re vonatkozó jóvendölést eltúlzottnak kellene tartani, ha nem ismernénk fel egy jelképes, ellenképi Babilont ugyanúgy, mint egy szószerintit is. A Jelenések

könyve olyan jövendöléseket tartalmaz, melyek akkor íratlak, mikor a szószerinti Babilon már régóta romokban volt, tehát nyilvánvalóan csak a jelképes Babilonra alkalmazhatók. Mégis a próféták szavainak nagy hasonlósága, amelyeket látszólag közvetlenül a betűszerinti Babilonhoz intéztek, így arra utal, hogy azok különösképpen a jelképes Babilonra vonatkoznak. Ebben a tágabb beteljesedésben Egyiptom a világot jelképezi; Babilon a kereszténységnek nevezett, névleges egyházat; míg, ahogy már kimutattuk, Izrael gyakran képviseli az egész világot a **megigazított** állapotában, amelyben lesz – dicsőséges Királyi Papsága, szent Lévitái és az *Istent* imádó, hívő népe, az Engesztelés áldozatával megigazítva, és az Istennel való kibékülés állapotába hozva. Izraelnek áldások, Egyiptomnak csapások ígértettek, és az erős Babilonnak egy meglepő, teljes és örök bukás, „tengerbe vetett, nagy malomkőhöz” hasonlóan (Jelenések 18: 21), hogy soha vissza ne legyen állítva, hanem örök gyalázatban tartasson.

Jakab apostol rámutat a nyomorúság e napjára, és azt mondja róla, hogy a tőke és a munka közötti különbségeknek eredménye. Így szól: „Ti gazdagok, sírjátok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! Gazdagságotok megrothadt [elvesztette értékét], ruháitokat megrágtá a moly, aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is. Íme, a földjeiteket learató munkások bére, amelyet visszatartottatok [hogy felhalmozzátok], égre kiált, és az aratók panasza eljutott a Seregek Urának a fülébe.” (Jakab 5: 1-4) Hozzáteszi, hogy azok, akik a nyomorúságba jutnak, megszokták a fényűzést, amihez nagyjából a mások kárán jutottak; a *károsultak* között voltak némely igazak is, akiknek, mivel nem szegültek ellen, még életük is összetört. Az apostol buzdítja a „testvéreket”, hogy viseljék el türelemmel, bármi legyen is részük, előre tekintve, és az Úrtól várva a szabadulást. A dolgok ezen állapota most már

láthatóan közeledik. A világban, az éberek között, „az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld kerektségére következnek”. Mindenki tudja, hogy időnk folyamatos tendenciája a munkára fizetett alacsonyabb bérek felé irányul, kivéve ott, ahol mesterségesen fenntartják az árakat, vagy munkásszervezkedések, sztrájkok stb. által emelik; és a tömegek jelenlegi hangulatából mindenki láthatja, csak idő kérdése, az hogy elérjék a türelem legalsóbb pontját és biztosan lázadást fog eredményezni. Ez aggodalmat fog okozni a tőkének és visszavonul az üzleti és termelési ágazatokból, pánccéltermekbe és kincstárakba lesz felhalmozva, hogy meddőségben az őrzésének költségeivel felemészítődjön a tulajdonosainak nagy bosszúságára. Ez másfelől bizonyára csődöt, pénzügyi pánikot és az üzleti élet pangását fogja eredményezni, mert most minden fontosabb üzletágot hitelre építve működtetnek. Mindezeknek természetes következménye az lesz, hogy elbocsátják az alkalmazottak tízezreit, akiknek mindennapi kenyerük a bérüktől függ; továbbá, hogy a világ megtelik csavargókkal és olyan személyekkel, akik szükségleteik miatt dacolni fognak minden törvénnyel. Akkor úgy lesz, ahogy a próféta leírta (Ezékiel 7: 10-19), amikor a vevő nem kell örüljön, az eladó nem kell szomorkodjon, mert nyomorúság jön minden sokaságára és a tulajdonnak semmi biztonsága nem lesz. Akkor minden kéz erőtlen lesz és tehetetlen arra, hogy a nyomorúságot elhárítsa. Ezüstjüket az utcára dobják, és az aranyuk el lesz távolítva. Az ő ezüstjük és aranyuk nem tudja megszabadítani őket az ÚR haragjának napján.

Nem kell elfeledni, hogy habár az Izrael nemzetként való létezésének utolsó negyven esztendeje egy nyomorúságos időszak – „bosszúállás napja” – volt azon a népen, és amely nemzetük teljes bukásával végződött. Mégis, a rajtuk lévő haragnak napja csak egy előárnyéka, vagy előképe volt a névleges keresztényég egy még nagyobb és kiterjedtebb nyomorúságának éppen úgy, mint ahogy *Izrael* népének kegyelemi korszakában eltelt története előképe volt az

Evangeliumi korszaknak, ahogy ezt meggyőzően bemutatjuk a továbbiakban. Akkor mindenki megérti, hogy miért intéztettek az Úr napjára vonatkozó e jövődölések többé-kevésbé közvetlenül Izraelhez és Jeruzsálemhez, habár az összefüggések világosan mutatják, hogy a végső beteljesedésbe az egész emberiség bele van foglalva.

Vegyünk egy másik prófétai bizonytságot (Sofóniás 1: 7-9, 14-18). „Áldozatot készített az ÚR, és megszentelte az ő hivatalosait /meghívta vendégeit – K.J./ [vesd össze a Jelenések 19: 17-el]. És lészen az ÚR áldozatának napján: megfenyítem majd a fejedelmeket és a királyok fiait és mindazokat, akik idegen öltözetbe öltöztek. És megfenyítem mindazokat [a fosztogatókat is], akik a küszöbön átugrálnak ama napon, akik erőszakkal és csalárdsággal töltik meg az ő uruknak házát. [Ez nem csak a gazdaságnak és a hatalomnak a nyomorúság eme idején várható, nagy összeomlását mutatja, hanem azt is, hogy azok, akik ez idő szerint az ég eszközei lesznek a jelenlegi rendszerek megdöntésében ugyancsak meg lesznek büntetve az egyaránt igazságtalan és jogtalan eljárásaik miatt, mert az eljövendő nyomorúság minden osztályt magába fog foglalni és gyötrelmet hoz minden sokaságára.]

Közel van az ÚR nagy napja, közel van, igen hamar eljön. Keserves hang hallatszik az ÚRnak napján, kiáltozik akkor még a hős is! Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja, pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségnek és homálynak [bizonytalanság és rossz előérzet, valamint a jelenlegi szorongás] napja, felhőnek [nyomorúság] és borúnak napja, kürtszó [a hetedik, **jelképes** trombita, mely a nyomorúság e napján át szólani fog – ami Isten harsonájának is neveztetik, mert az ÚR napjának **eseményeihez** kapcsolódik] és riadó napja az erős városok ellen és a büszke bástyák ellen [harsány és egymásnak ellentmondó vádak az erős és jól védett kormányok ellen]! És megszorogatom az embereket és járnak, mint a vakok [bizonytalanságban

tapogatózva, nem tudván, hogy melyik úton járjanak], mert vétkeztek Jehova ellen. Kiontatik vérük, mint a por, és testük, mint szemét. Sem ezüstjük, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján [habár előzőleg gazdagságuk biztosíthatott számukra kényelmet és mindenféle fényűzést], az **Ő féltő szeretetének TŰZE** megemészti az egész földet. Bizony, hamarosan végezni fog a föld összes [gazdag] lakójával!” Ez a megsemmisítés sok gazdagot fog elpusztítani abban az értelemben, hogy megszűnnek gazdagoknak lenni, habár, kétségtelenül életüket is el fogják veszteni sokan minden osztályból.

Nem kíséreljük meg követni a prófétáknak ama nap nyomorúságára vonatkozó minden részletezéseit, különböző szempontokból, de követni fogjuk röviden a fenti prófétának utóbb sugallt gondolatát, nevezetesen, az egész földnek az Isten féltő szeretetének /buzgóságának – K.J./ **TŰZÉBEN** való **megemésztetését**. Ez a próféta ugyanarra a tűzre, stb. hivatkozik ismét (Sofóniás 3: 8, 9), mondván: „Azért várjatok rám, azt mondja Jehova, míg prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájuk [a királyságokra] búsuláson, haragomnak egész hevét. [Egyre jobban növekszik minden nemzet népeinek egy közös érdekbe való összegyűjtése, a jelenlegi kormányokkal szembeni ellenállásra; az eredmény az lesz, hogy a királyságok egy közös biztonságért egyesülnek, úgy hogy a nyomorúság minden királyságra eljön, és mind elbuknak] mert felindulásomnak **tűzében** emésztetik meg az egész föld! **Akkor** [a királyságoknak e megsemmisítése után, miután a jelen társadalmi rend ekképpen megsemmisült a nyomorúság tűzében] változtatom majd a népek ajkát tisztává [a tiszta Igével – melyet nem fertőzött meg emberi hagyomány], hogy mind segítségül hívják az ÚR nevét, hogy egy akarattal szolgálják Őt.”

Isten buzgóságának e tüze egy jelkép, és ráadásul egy erőteljes jelkép, amely a földet beborító nyomorúságnak és

pusztulásnak erősségét mutatja be. Hogy az nem egy betűszerinti tűz, ahogy némelyek feltételezik, abból a tényből nyilvánvaló, hogy **a népek** megmaradnak azután és megáldatnak. Az, hogy a megmaradt népek nem szentek, ahogy némelyek vélekednének, abból a tényből nyilvánvaló, hogy akkor **változtatja a népek ajkát tisztává**, hogy szolgálják Öt, míg a szentek megváltoztatása (téritése) már megtörtént*.

Mindenütt a Szentírásban a **föld**, amikor jelképesen említik, társadalmat jelent; a **hegyek** királyságokat jelképeznek; az **egyek** a szellemi irányítás hatalmait, a **tengerek** a világ nyugtalan, dühöngő, elégedetlen tömegeit ábrázolják. A **tűz** minden égő dolognak megsemmisülését jelképezi – konkoly, salak, föld (társadalmi szervezet), vagy akármi is legyen. Amikor a jelképben a **tűzhez kénkőt** is tesznek, a megsemmisítés gondolata fokozódik, mert semmi sem olyan halálos minden életformára nézve, mint a kéngház.

Ezt a gondolatot szem előtt tartva, ha Péternek a harag napjára *vonatkozó*, jelképes jövődőléséhez fordulunk, úgy találjuk, hogy tökéletesen megegyezik a próféták fenti bizonyosságával. Így szól: „Az akkori világ özönvízzel

* Ezt ellenérvként jegyezzük meg azoknak érvére, akik a tüzet szó szerinti értelmezik, és akik azt állítják, hogy a betűszerinti föld kell megolvadjon stb. Ezek *annak érdekében*, hogy elméletüket egyeztessék, azt állítják, hogy a szentek az itt szóba került „**nép**”, akik a föld megolvadása és lehülése után, visszatérnek a földre, és házakat építenek és lakni fogják azokat, szőlőket ültetnek és eszik annak gyümölcsét, és sokáig fognak örömei kezeik munkájának. A jelenlegi néhány évet az öröklésre való felkészülésként, vagy képzésként tekintik, és elfelejtik, hogy az teljesen elvesztődne a földön kívüli tapasztalataik által, míg ezer vagy annál is több évig várják, hogy a föld kihűljön – az ő elméletük szerint. Ez egy súlyos tévedés, amely a szóképeknek, példázatoknak, jelképeknek, és az Urunk, az apostolok és a próféták homályos beszédeinek túlságosan betűszerinti értelmezésből adódik. Ugyanezt a tévelygést követve azt állítják, hogy e tűz után nem lesznek hegyek és tengerek, nem látván azt, hogy mindezek jelképek, úgy mint a tűz is.

elárasztva elpusztult [nem a szószerinti föld és a szószerinti egek szűntek meg akkor, hanem az özönvíz előtti diszpenzáció, vagyis a dolgok akkori rendje, töröltetett el]. A mostani egek és a föld [a jelenlegi diszpenzáció] pedig ugyanezen szó [isteni hatalom] által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn.” Az a tény, hogy a víz szó szerinti volt, némelyeket arra a hitre vezetett, hogy a tűz szintén szó szerinti kell legyen, de ez semmiképpen sem következik. Istennek temploma egykor betű szerinti kövekből volt építve, de ez nem érvényteleníti azt a tényt, hogy az Egyház, amelyik az igazi templom, egy szellemi építmény, egy szent templom, nem földi anyagból épül. Noé bárkája szintén betűszerinti volt, de előképe volt a Krisztusnak és az Őbenne lévő hatalomnak, amely újra megtölti és újjászervezi a társadalmat.

Az Úr napja pedig úgy jő majd el, mint éjjeli tolvaj [észrevétlenül], amikor az egek [a jelenlegi levegőbeli hatalmasságok, amelynek Sátán a vezére, vagy fejedelme] ropogva [*nagy* *sistergő zajjal*] elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld [társadalmi szerkezet] és a rajta lévő alkotások [kevélység, társadalmi rang, arisztokrácia, királyi méltóság] is megégnék. Az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! Mi azonban – az Ő ígérete szerint – új eget [az új szellemi hatalmat – a Krisztus Királyságát] és új földet várunk [földi társadalmat új alapra – a szeretet és az igazságosság alapjára szervezve inkább, mint hatalomra és az elnyomásra], *ahol igazság lakik.*” (2 Péter 3: 6, 7, 10-13)

Nem kell elfeledni, hogy az apostolok közül némelyek próféták is voltak – főképpen Péter, János és Pál. És míg ők apostoli minőségükben, Isten szóvivőiként a hajdani próféták kijelentéseit értelmezték az Egyház érdekében, Isten prófétákként is használta őket az elkövetkező dolgok jövődőlésére, melyek, amennyiben beteljesedéseik időszerűvé váltak, megfelelő időben való táplálékká lettek a hit háznépe számára; aminek kiosztására Isten a maga

idejében megfelelő szolgákat vagy értelmezőket támaszt. (Lásd Urunknak e tényre vonatkozó kijelentését: Máté 24: 45, 46). Az apostolok, mint próféták, arra indítottak, hogy olyan dolgokat írjanak, melyeket csak hiányosan tudtak felfogni, nem lévén **időszerűek** az ő napjaikban éppen úgy, ahogy ez az Ószövetség prófétáival is történt (1 Péter 1: 12, 13); habár, ahogy ők is, szavaik különös módon voltak vezetve és irányítva, hogy jelentésüknek egy olyan mélysége legyen, aminek nem voltak tudatában, amikor azokat használták. Így félreérthetetlenül Isten maga vezette és táplálta mindenkor az Egyházat, akármik is voltak az Ő szóvivői vagy közlési eszközei. Ennek megértése egy nagyobb bizalomra és reménységre kell vezessen Isten Igéje iránt, az Ő szócsöveinek minden tökéletlensége ellenére.

Malakiás próféta (4: 1) ugyanazzal a jelképpel beszél az Úrnak e napjáról. Így szól: „Eljön az a nap, amely olyan lesz, mint az izzó kemence. Olyan lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és elégeti őket az az eljövendő nap... nem marad sem gyökerük, sem águk.” Büszkeséget és minden más okot, ami ismét gőgöt és elnyomást hajthatna, megemészt az Úr Napjának nyomorúsága és azok a fegyelmezések, amelyek azután következnek a Millenniumi korszakban, és amelyek közül az utolsót a Jelenések könyvének 20: 9 verse írja le.

De, ha a (minden formájában bűnös és megvetésre méltó) kevélység ki is lesz irtva gyökerestül, és minden gőgös és gonosz teljességgel meg is lesz semmisítve, nem következik ebből, hogy nincs remény a megújulásra ebben az osztályban. Nem; hála legyen Istennek, míg Isten jogos haragjának eme tüze égni fog, a Bíró lehetőséget fog biztosítani arra, hogy **némelyek ki legyenek ragadva a megemésztő tűzből** (Júdás 23); és csak akik visszautasítják a segítséget, azok fognak elveszni a kevélységükkel együtt, mert ők a jellemük részévé tették azt, és elutasítják a megújulást.

Ugyanez a próféta ad egy másik leírást is erről a napról (Malakiás 3: 1-3), amiben ismét a tűz jelképe alatt kimutatja, hogy **az Úr gyermekei** miként lesznek megtisztítva, megáldva és miként kerülnek közelebb Őhozzá, a tévelygés salakjának **megsemmisítésével**: „A Szövetség Követe, Akit kívántok, jön már! – mondja a Seregek URa. De ki bírja majd ki eljövetele napját, és ki **állhat** meg [a próbán], amikor megjelenik? Mert olyan lesz az, mint az ötvösök tüze... Ahogyan leül az ötvös, és megtisztítja az ezüstöt, Ő úgy tisztítja meg a Lévi fiait [akik a hívők előképe, és akiknek az élén a Királyi Papság áll] Fényessé teszi őket, mint az aranyat és az ezüstöt. Akkor majd igaz áldozatokat visznek az ÚRnak.”

Pál ugyanarra a tűzre hivatkozik, és ugyanerre a tisztító eljárásra, amely az Úr Napján a hívőket érinti (1 Korintus 3: 12-15), és oly módon, hogy ne maradjon semmi kétség arra nézve, hogy a jelképes tűz **megsemmisít** minden tévelygést, és így el fogja végezni a hit megtisztítását. Miután kijelenti, hogy csak azokra vonatkozik, akik hitüket az egyedül elismert alapra, Krisztus Jézusnak a befejezett megváltói munkájára, építik, így szól: „Azt pedig, hogy ki mit épít [*milyen* jellemet] **erre** az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet [isteni igazságokat és annak megfelelő jellemet, vagy] fát, szénát, szalmát [hagyományos tévelygéseket és annak megfelelő, ingatag jellemet]; **AZ A NAP** fogja világossá tenni, mivel **TÜZBEN** jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája [2 Péter 1: 5-11], azt a tűz fogja kipróbálni.” Bizonyára, még a legelfogultabbak is elismerik, hogy egy szellemi munkát próbára tevő tűz nem szó szerinti tűz. A tűz megfelelően jelképezi a fával, szénával, és szalmával bemutatott állapotok teljes megsemmisítést. Ez a tűz erőtlen lesz a hit és jellem szerkezetének megsemmisítésére, mely az isteni igazságok aranyával, ezüstjével és drágaköveivel épül fel a Krisztus váltságáldozatának alapkövére.

Az apostol rámutat erre, mondván: „Ha valakinek a munkája, amelyet [Krisztusra] épített, megmarad, **jutalmat**

fog kapni. [A jutalma arányos lesz az építésben tanúsított hűségével, az igazság felhasználásával az igazi jellem fejlődésében – felöltve Istennek teljes fegyverzetét.] De, ha valakinek a munkáját megemésztí *a tűz*, akkor veszteséget szenved [hűtlenség miatt jutalma kárba vesz]. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át” – megperzselődve, megégve és rémülten. Mindazok, akik a Krisztus váltságának kősziklaalapjára építenek, biztosan *állnak*; senki azok közül, akik az őket fedező igazságosságában bíznak, nem fog végül megrendülni. De akik **szándékosan** elutasítják Őt és az Ő munkáját, miután arról egy világos és teljes ismeretet szereztek, a második halálba jutnak. (Zsidók 6: 4-8; 10: 26-31)

Az Úr Napjának e nyomorúsága még egy másik jelképes módon is le van írva. Az apostol rámutat (Zsidók 12: 26-29) arra, hogy a Törvény Szövetség Sinai *hegynél* való beiktatása előképe volt az Új Szövetség beiktatásának a világ számára a Millenniumi korszaknak, vagyis a Krisztus Királysága uralmának kezdetén. Azt mondja, hogy az előképben Isten hangja megrengette a betűszerinti földet, de most megígérte, hogy: „Még egyszer és *mindenkorra* /DIAGLOTT/ [utoljára] megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is.” Erre vonatkozóan az apostol magyarázatot is ad, mondván: „A ’még egyszer és mindenkorra’ [állítás] annak az átalakulását jelenti, ami alkotott [hamis, kitalált, nem valódi] dologként megrendíthető, hogy azután az maradjon meg, ami változhatatlan [csak igaz, igazságos dolgok]. Annak okáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert [ahogy meg van írva] a mi Istenünk megemésztő tűz.” Így azt látjuk, hogy ez az apostol vihart használ, hogy jelképezze az Úr eme Napjának nyomorúságát, amire máshol ő és mások a tűz jelképével utalnak. Itt ugyanazokat az eseményeket említi, amelyek a tűz jelképe alatt vannak leírva, azaz minden hamisság elsöprését úgy a hívők közül, mint a világból – az Isten tervére,

jellemére és Igéjére vonatkozó tévelygéseknek, valamint a világ szociális és polgári ügyeire vonatkozó tévedéseknek elsöprését. Valóban mindenkinek jó lesz, hogy megmeneküljön ezektől a koholmányoktól, amelyek az embert a saját bukott vágyain keresztül, valamint a Sátánnak, az igazságosság agyafúrt ellenségének, tapasztalt alattomosága által sújtották. Viszont ezeknek elsöprése miatt nagy árat fizet minden érintett. Ez egy rettenetesen forró tűz lesz, félelmetes vihar, a nyomorúságnak egy sötét éjszakája, amely az Igazságosság ama soha el nem mozdítható Királyságának dicsőséges ragyogását vezeti be, azt a Millenniumi napot, amelyben az Igazságnak Napja tündökölve és erővel fog ragyogni megáldva és meggyógyítva a beteg és haldokló, de megváltott világot. (Vesd össze a Malakiás 4: 2-t, és a Máté 13: 43-at.)

Dávid, a próféta, kinek zsoltárai által Isten oly sok dolgot szívesen megjövendölt Urunk első eljövételéről, néhány eleven leírást nyújt az Ő dicsőséges uralmát bevezető nyomorúság e napjáról; és e különböző jelképeket – tüzet, vihart, és sötétséget – leírásaiban felváltva és egymással felcserélhetően használja. Így például, azt mondja a Zsoltár 50: 3, hogy: „Jön a mi Istenünk, nem hallgat. Előtte emésztő tűz, körülötte hatalmas szélvihar.” Zsoltár 97: 2-6: „Felhő és sűrű köd van körülötte, igazság és jog trónjának támasza. Tűz jár előtte, és megégeti ellenségeit mindenütt. Villámai bevilágítják a földkerekséget, látja ezt a föld, és megremeg. Viaszként olvadnak meg a hegyek az *Jehova* előtt, az egész föld Ura előtt. Az [új] egek hirdetik [akkor] igazságát, minden nép látja dicsőségét.” Zsoltár 46: 7 „Nemzetek háborognak, királyságok meginogtak, hallatta a hangját, megretten /megolvadt – KJ./ a föld.” Ismét (Zsoltár 110: 2-6): „Uralkodj ellenségeid között! ... *Jehova* van jobboldon: királyokat zúz össze haragja napján. Ítéletet tart a népek fölött, mindenfelé holttestek lesznek, összezúzza sok ország fejét [uralkodóját].” Ismét (46: 2-6): „Isten a **mi** oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért

mi nem félünk, ha megindul is a föld [társadalom], és hegyek [királyságok] omlanak a tenger mélyébe [elnyelve a nyugtalan tömegek által] ha háborognak [feldühödve] és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. ... *Isten van benne, nem inog meg*, megsegíti Isten reggelre kelve [a Menyasszonyt, a hűséges „Kicsiny Nyáját”].” És ugyanannak a Zsoltárnak 7-11 versei, újra kifejti ugyanazt a történetet más jelképpel: „Népek háborognak, országok inognak, ha *Jehova* mennydörög, megretten a föld [a társadalom]. A Seregek Jehovája **velünk** van, Jákób Istene a mi várunk.” Majd látván annak a nyomorúság idejének eredményeit azok után, ő hozzáteszi: „Jöjjetek, lássátok *Jehova* tetteit, aki bámulatos pusztításokat művelt a földön. *Háborúkat szüntet meg a föld kerekiségén, íjat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el.* Álljatok el [ó, emberek, az előző eljárásaitoktól], és tudjátok meg [jussatok el arra az ismeretre], hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld.” Az „új föld”, vagyis a társadalomnak új rendje és berendezése fel fogja magasztalni Istent és az Ő törvényét, mint amely mindenre ki fog terjedni, és mindent uralni fog.

Egy másik bizonyosságot a Biblia utolsó, jelképes próféciaja nyújt annak a ténynek igazolására, hogy az Úr Napja a gonosz minden formája megsemmisítésének és a nyomorúságnak nagy napja lesz (de **nem** a föld betűszerinti elégetésének ideje). Erre az időre vonatkozóan, amikor az Úr felveszi nagy hatalmát, hogy uralkodjon, a **vihart** és a **tűzet** így írja le: „megharagudtak a pogányok, és eljött a te haragod”. (Jel. 11: 17, 18) És ismét: „Szájából éles kard jött ki, hogy megverje vele a nemzeteket: mert Ő vasvesszővel fogja pásztorolni őket, és fogja taposni a mindenható Isten búsult haragjának borsajtóját. ... És láttam, hogy a [jelképes] fenevad meg a föld királyai és seregeik gyülekeznek, hogy harcra keljenek a lovon ülő ellen és serege ellen, de foglyul esett a fenevad és vele együtt a hamis próféta... és élve vettetett mind a kettő a kénnel égő tűz tavába.” (Jel. 19: 15, 19, 20)

Itt nem tudunk eltérni a tárgytól ahhoz, hogy megvizsgáljuk ezeket a jelképeket: „fenevad”, „hamis próféta”, „*fenevad képe*”, „tűznek tava”, „ló”, stb. stb. Ezekért az olvasót egy következő kötethez irányítjuk. Most arra hívnánk fel a figyelmet, hogy az itt leírt, a jelenlegi korszakot lezáró és a Millenniumi korszakot (Jel. 20: 1-3) megnyitó, nagy ÜTKÖZET, és a föld szőlőjének leszüretelése, csak más jelképek, amelyek ugyanazokat a nagy és zavaros eseményeket fedik, amit máshol jelképesen tűznek, viharok, rázkódásnak, stb. nevez. A Jelenések könyvében lévő ütközet és borsajtó ábrázolásokkal kapcsolatosan megfigyelendő a feltűnő összhang, hogy ugyanazokat az eseményeket a Jóel *prófécijája* (2: 9-16) és az Ézsaiás *prófécijája* (13: 1-11) hasonló ábrázolásokkal írja le. A használt, jelképes ábrázolásnak változatossága segít nekünk abban, hogy jobban értékeljük az Úr ama nagy, és nevezetes Napjának minden vonását.

A JELENLEGI HELYZET

Most itt elhagyjuk azokat a prófétai kijelentéseket, melyek arra a napra vonatkoznak, hogy részletesebben megfigyeljük a világ ügyeinek jelenlegi helyzetét, ahogy azokat alakulni látjuk a gyorsan közeledő összecsapásra – egy olyan összecsapásra, amely, amikor eléri a rettenetes tetőfokát, szükségszerűen rövid kell legyen, mert máskülönben az emberiség kipusztulna. Ennek a csatának a két rivális tábora már látható. Gazdagság, gőg, és hivalkodás az egyik oldalon, a másik oldalon pedig a széles körben elterjedt szegénység, tudatlanság, fanatizmus és az igazságtalansággal szembeni kifinomult érzék. Mindkettő, önzéstől hajtva, most az egész civilizált világban szervezi erőit. Az igazsággal megkent szemünkkel bármerre tekintünk, azt látjuk, hogy a tenger felkorbácsolt hullámai tajtékzanak, zúgnak és kicsapnak a hegyekre, ahogy ezt az anarchisták és az elégedetlenek

fenyegetései és merényletei mutatják, akiknek száma folyamatosan növekszik. Azt is láthatjuk, hogy a társadalom különböző, széthúzó csoportjai, vagy elemei közötti **súrlódás** hamar eléri azt a pontot, amit a próféták leírtak, amikor a föld (társadalom) tűzben lesz, és az elemek megolvadnak és felbomlanak a mindkét rész által gerjesztett hőségben.

Nyilvánvalóan nehéz az embereknek, a küzdelem bármely oldalán is álljanak, a saját érdekeikkel, szokásaikkal és neveltetésükkel ellentétesen látni. A gazdagok úgy érzik, hogy e világnak javaiból az ő arányos részüknél többhöz van joguk; *hogy* joguk *van* minél alacsonyabb áron megvásárolni a munkát és minden árucikket, joguk a saját fáradozásaik gyümölcseihez, és *ahhoz*, *hogy* intelligenciájukkal úgy irányítsák üzleti ügyeiket, hogy az számukra a legnagyobb nyereséget hozza és hogy növeljék a felhalmozott vagyonukat, nem törődve azzal, hogy mások a körülmények nyomására arra kényszerülhetnek, hogy egész életüket kevés örömmel tengetik, még ha meg is van minden létszükségletük. Így gondolkoznak: Elkerülhetetlen, a kereslet-kínálat törvénye kell irányítson; a világon mindig voltak gazdagok és szegények, és ha a vagyont egyenlően elosztanák reggel, némelyek a pazarlás, vagy a meggondolatlanság miatt estére szegényekké válnának, míg a gondosabbak és körültekintőbbek, meggazdagodnának. Emellett hatékonyan érvelnének úgy, hogy: elvárható lenne-e az, hogy nagyobb értelmi képességgel rendelkező emberek széleskörű vállalkozásokba fogjanak, több ezer embert foglalkoztatva, nagy veszteségeket kockáztatva, a nyereség és némely előny reménye nélkül?

Evvel szemben az iparosok és munkások a következőket fogják mondani: Látjuk, hogy a munka manapság több előnyt élvez minden más időszakhoz képest, habár jobban meg van fizetve, és emiatt nagyobb jólétre tehet szert, mégis ez a jólét csak az ő jogát képezi, amiből bizonyos mértékben régóta kirekesztették; így megfelelő módon részesül a napjaink

találmányainak, felfedezéseinek és növekvő ismereteinek stb. előnyeiből. Felismerjük, hogy a munka tiszteletreméltó, és amikor jó érzékkel, oktatással, becsületességgel és elvekkel társul, éppen annyira tiszteletreméltó, és éppen annyi joggal rendelkezik, mint bármely más foglalkozás. Ezzel szemben a tétlenséget rossz hírnévnek és szégyennek tartjuk minden embernél, bármi legyen is tehetségük, vagy foglalkozásuk az életben. Ahhoz, hogy megbecsült és értékelt legyen valaki, bizonyos szempontból hasznos kell, hogy legyen mások számára. De, habár felismerjük a jelenlegi értelmi, társadalmi és pénzügyi fejlődésünket és haladásunkat, ezeket inkább a körülmények eredményeként fogjuk fel, semmint akár a mi, akár az alkalmazók emberi szándékának eredményeként. Az állapotunknak és mindenki állapotának javulását az értelem és a találmányok, stb. jelentős növekedésének eredményeként tekintjük, főleg annak, ami az elmúlt ötven évben történt. Ezek olyan gyorsan történtek, hogy a munkát is és a tőkét is felemelte az árhullám és egy magasabb szintre vitte; és ha kilátás lenne arra, hogy ez a dagály növekedése folytatódjon, és hogy mindenkinek hasznot hozzon, elégedettek lennénk. De most nyugtalanok vagyunk és aggódunk, mert látjuk, hogy nem ez történik. Látjuk, hogy a dagály kezd visszavonulni, és míg sokan felemelkedtek a vagyonosságban, szilárdan és biztosan kikötöttek a gondtalanság, fényűzés, és bőség partján, mégis a tömegek nincsenek így elrendeződve és bebiztosítva, hanem abban a veszélyben vannak, hogy olyan alacsonyra sodródnak, mint valaha, vagy még mélyebbre a most apadó dagály vízszint alatti áramlása által. Emiatt készek vagyunk megragadni valamit, hogy bebiztosítsuk a jelenlegi helyzetünket és a további fejlődésünket, mielőtt igen késő lenne.

Más szavakkal kifejezve, mi (mesteremberek és munkások) látjuk, hogy habár az egész emberiség részesedett ennek a napnak áldásaiból, mégis azok, akik nagyobb üzleti érzék miatt, vagy örökség alapján, vagy csalás, és tisztességtelenség útján dollár tízezrek és milliók tulajdonosává váltak, nem csak

ezt az előnyt élvezik mindenki mással szemben, hanem a műszaki találmányok stb. által segítve, abban a helyzetben vannak, hogy a vagyonuknak gyarapítását a bér munkások jövedelmének csökkenése arányában folytathatják. Látjuk, hogy ha nem teszünk lépéseket az egyre több mesterember védelmében és a monopóliumok növekvő hatalma ellen, melyekkel a munkamegtakarító berendezések stb. egyesülnek, akkor a kereslet-kínálat rideg törvénye teljesen elnyel minket. Inkább e fenyegető szerencsétlenség ellen, mint a **jelenlegi helyzet** ellen szervezkedünk és keresünk védelmi előkészületeket. Naponta nagymértékben növeli létszámunkat a természetes szaporulat és a bevándorlás, és naponta sokasodnak a munkamegtakarító gépezetek. Emiatt naponta növekszik azoknak létszáma, akik munkát keresnek és csökken a munkaerő iránti kereslet. Emiatt, ha meg van engedve, hogy a kereslet-kínálat természetes törvényének *működése* megszakítás nélkül folytatódjon, vissza fogja vetni a munkát oda, ahol egy évszázaddal ezelőtt volt, és a tőkészek kezében hagyja napjainknak minden előnyét. **Ez** az, amit mi el akarunk hárítani.

Régen látható, hogy a sok, valódi áldásnak végül az a hajlama, hogy kárt okozzon, ha nem korlátozzák bölcs és igazságos törvények. Viszont olyan **gyorsan** követte egyik találmány a másikat, és ennek következtében oly nagyon megnövekedett a munkamegtakarító gépek előállítására szükséges munkaerő iránti kereslet, hogy a végső eredmény késik és ehelyett jött a világ egy „fellendülése” – az értékek, a bérek, a vagyon, a hitelek (adósságok) és az ismeret egy inflációja – egy olyan robbanásszerű növekedése, melyeknek ellenhatása most kezdi fokozatosan éreztetni magát.

Az utóbbi néhány évben nagy mennyiségben állítottak elő mindenféle mezőgazdasági gépeket, melyek képessé tesznek egy embert annyit teljesíteni, mint előzőleg öt ember. Ennek két féle hatása van: először is háromszor annyi területen dolgoznak, az öt közül három munkásnak nyújtván

foglalkozást, ekképpen ketten hányódnak, hogy más állásért versengjenek; másodsorban, hárman, akik munkában maradtak, annyit termelhetnek a gépek segítségével, mint tizenöt *munkás* termelhetett volna azok nélkül. Ugyanazokat a változtatásokat, vagy még nagyobbakat végeznek más ágazatokban is, hasonló eszközökkel; például a vas és acél gyártásában. Annak növekedése olyan óriási volt, hogy az alkalmazottak létszáma nagymértékben növekedett annak a ténynek ellenére, hogy a gépesítés egy embert képessé tett arra, hogy hozzávetőleg annyit teljesítsen, mint előzőleg tizenkettő. Egyik következmény az lesz, hogy hamarosan ennek a kiterjedt munkának teljesítménye meghaladja a jelenlegi hatalmas keresletet, és a kereslet további növekedése helyett, valószínűleg csökkenni fog, mert a világot a jelenlegi igényeket meghaladva gyorsan ellátják vasúttal, és ezeknek az évenkénti karbantartását valószínűleg a jelenlegi személyzet felénél kevesebb is el tudja végezni.

Így egy olyan különös állapotba jutunk, amikor túltermelés történik, ami időnként tétlenséget okoz mind a tőkének, mind a munkának, ugyanakkor némelyek foglalkoztatás hiányában nem tudják beszerezni maguknak a szükségleteket és a luxuscikkeket, amivel részben orvosolnák a túltermelést. Fokozódik a hajlam a túltermelésre és a foglalkoztatás hiányára, és valamiféle gyógyírt követel, amelyet a társadalom orvosai keresnek, de amit a beteg nem akar használni.

Míg tehát, (folytatja a bér munkás) felismerjük, hogy amint a kínálat kezdi meghaladni a keresletet, a verseny nagymértékben csökkenti a tőke és a gépek nyereségét, és hogy világszerte nyereségük csökkenése aggasztja a gazdagokat, és bizonyos esetekben a nyereség helyett valódi veszteséget okoz nekik, mégis azt gondoljuk, hogy amely osztály a legtöbb hasznot húzott a fellendülésből és az áremelkedésből, inkább az **kell** többet szenvedjen a ellenhatástól, semmint a tömegek. Ebből a célból és ezen okok miatt a bér munkások a következő eredmények elérésére

törekсенек – ha lehet, jogalkotás útján, vagy, azon országokban, ahol bármilyen okból nem hallják a tömegek hangját és érdekeit nem őrzik meg, erővel és a törvénytelenéssel:

Javasoljuk, hogy a munkaidőt csökkentsék le a munka minősítésével vagy nehézségével arányosan, a bérek csökkenése nélkül, hogy ezáltal több embert alkalmazzanak a termelés fokozása nélkül, és ilyen módon kiegyenlítsék a jövőendő túltermelést, többeket ellátva vásárló eszközzel. Javasoljuk, hogy rögzítsék és korlátozzák a pénz kamatlábát a jelenlegi kamatlábaknál sokkal alacsonyabb szinten, ekképpen kényszerítve egy **engedményt** a hitelezőktől a hitelt felvevők, vagy szegények osztálya részére, vagy különben, *legyen* tőkéjük tétlen és rozsdásodjon. Javasoljuk, hogy a vasút vagy a nép tulajdona legyen, amit alkalmazottaik, kormányzati tisztviselőik üzemeltessenek, vagy jogszabályok korlátozzák szabadságukat, díjaikat stb. és működtetésükben kötelezzék jobb közszolgálatra. Valójában, az értékek inflációjának időszakában épült vasutak ahelyett, hogy korlátozzák tőkéjüket, hogy alkalmazkodjanak a minden más üzletágban tapasztalt, általános értékcsökkenéséhez, kétszeresére, vagy háromszorosára növelték az eredetileg is nagy alaptőkét *újabb részvénykibocsátással* (amit közönségesen tőke **hígításnak** neveznek) anélkül, hogy valódi értéket adtak volna ahhoz. Ez az oka annak, hogy a nagy vasúttársaságok arra törekednek, hogy olyan kamatot és osztalékot fizessenek a részvényekre és a kötvényekre, amelyek átlagosan négyszer nagyobbak, mint amennyibe manapság valóságosan kerülnének ezek a vasutak **újan**. Következőleg a közönség szenved. A gazdálkodókat nagyon megterhelik a szállítási költségek és időnként kifizetődőbbnek találják üzemanyagként elégetni a gabonát, így a lakosság élelmiszerének ára nagyobb anélkül, hogy a gazdálkodónak előnye lenne belőle. Javasoljuk, hogy úgy orvosolják ezt az ügyet, hogy a vasutak a részvényeseiknek a jelenlegi valós értéküknek körülbelül négy százalékát fizessék ahelyett, hogy a jelenlegi értékük háromszorosának vagy

négyszeresének négy–nyolc százalékát fizessék, mint ahogy ezt most sokan teszik közülük, *amikor* érdekszövetségbe tömörülve megakadályozzák a versenyt.

Jól tudjuk, mondja a mesterember, hogy a vasúti részvény, vagy más, hígított részvény tulajdonosainak szemében, a befektetett tőke utáni nyereségnek e csökkentése olyan borzasztónak tűnhet, mintha a fogukat húznák, és úgy fogják érezni, hogy súlyosan csorbulnak azon **jogaik** (?), hogy a nép által számukra biztosított kiváltságokkal éljenek, fiktív felértékelésen alapuló, hatalmas nyereségeket préselve ki belőlük, és ellent fognak állni ennek, ahogy csak tudnak. De úgy véljük, hogy hálásnak kellene lenniük, hogy a közönség ennyire elnéző és nem követeli vissza az így már megszerzett dollárok millióit. Úgy véljük, hogy eljött az idő, hogy a néptömegek egyenletesebben részesüljenek az áldások e napjának áldásaiból, ezért olyan törvényalkotásra van szükség, amely az összes kapzsi, közpénzeken és a néptől származó hatalmon hizlalt tőkéstársaságot korlátozza, és törvény által **kényszerítse** arra, hogy a közt méltányos díjtételekkel szolgálják. A Gondviselés ezen áldásait semmi más módon nem lehet biztosítani a tömegek számára. Ennélfogva, míg a tőkét képviselő nagyvállalatok nagyrészt áldást és hasznót jelentenek, naponta látjuk, hogy túlléptek a hasznosság pontján, és egyre inkább az embereken uralkodnak, és ha nincsenek féken tartva, akkor a bémunkásokat hamarosan nincstelenségbe és rabszolgasorsba döntik. A tőkéstársaságok, melyeket néhány többé-kevésbé gazdag ember alkot, hamarosan olyan viszonyban lesznek az amerikai nagyközönséggel, mint Nagy-Britannia és egész Európa urai az ottani tömegekkel, avval a különbséggel, hogy a tőkéstársaságoknak nagyobb a hatalmuk.

Céljaink elérésére, folytatják a mesteremberek, szervezésre van szükségünk. Szükségünk van a tömegek együttműködésére, egyébként soha semmit nem valósíthatunk meg egy ilyen óriási hatalom és befolyás ellen. Habár szakszervezetekbe tömörültünk stb., nem kell úgy értelmezni, mintha a célunk az

anarchia, vagy bármely osztállyal szembeni jogtalanság lenne. Mi, a nép tömegei, egyszerűen csak azt kívánjuk, hogy a magunk és a gyermekeink jogait megvédjük, ésszerű korlátokat szabva azoknak, akiknek vagyona és hatalma egyébként összeújíthatna minket – amely gazdagság és hatalom, megfelelően használva és korlátozva, sokkal általánosabb áldást jelentene mindenki számára. Egyszerűen, mondják befejezésül, **érvényre juttatnánk** az AranySzabályt – „Úgy cselekedjetek másokkal, ahogy szeretnétek, hogy ők veletek cselekedjenek!”

Örvendetes lenne minden érintett számára, ha az ilyen mérsékelt és ésszerű eszközök sikerrel járnának, ha a gazdagok megnyugodnának a jelenlegi szerzeményeikkel, és együttműködnének a nép nagy tömegével minden osztály körülményeinek általános és folyamatos javításában; ha a bérmunkások elégedettek lennének az ésszerű követeléseik *teljesülésével*, ha a szeretet és az igazság AranySzabályát ekképpen gyakorlatba lehetne ültetni. De az emberek a jelenlegi állapotukban kényszerítés nélkül nem tarják be ezt a szabályt. Annak ellenére, hogy a világon vannak mesteremberek, akik elgondolásaikban ennyire mérsékelték és igazságosak lennének, a többségük nem ilyen, hanem elgondolásaikban és követeléseikben jőzanságot nélkülözve szélsőségesek, igazságtalanok és arrogánsak. A tőkések minden engedménye csak fokozza az ilyen követeléseket és képzeteket, és akik tapasztalattal rendelkeznek, mind tudják, hogy a tudatlan szegény fennhéjázása és hatalma kétszeresen súlyos. Így van a gazdagok körében is – némelyek teljesen együttéreznek a munkások osztályával és örülnének, ha gyakorlatba ültethetnék együttérzésüket olyan intézkedéseket hozva, amelyek fokozatosan megvalósítják a szükséges reformokat; de ők igencsak kisebbségben vannak és teljesen erőtlene a *tőkéstársaságok* működtetésében és nagyjából a saját üzleti ügyeikben is. Ha kereskedők, vagy gyárosok, nem tudják lecsökkenteni a munkaidőt, vagy az alkalmazottaiknak béreket növelni, mert a versenytársak áron alul adnának el, és

akkor pénzügyi összeomlás következne be számukra, a hitelezőik és alkalmazottaik számára is.

Ekképpen látjuk ennek a „Jehova Napja” nagy nyomorúságának természetes okait. Az önzés és, a saját érdekeket kivéve, minden iránti vakság fogják vezérelni az ügy mindkét oldalán álló többséget. A bémunkások szervezni és egyesíteni fogják érdekeiket, de az önzés tönkre fogja tenni az egységet; és mindegyikük, lévén főleg attól az elvtől hajtvá, ugyan abba az irányba fog mesterkedni és ármánykodni. A tudatlan és fennhéjázó többség meg fogja szerezni az irányítást és a jobbak osztályának nem lesz ereje megfékezni azt, amit értelmük megszervezett. A tőkészek meggyőződnek arról, hogy minél többet engednek, annál többet fognak követelni tőlük, és hamarosan elhatározzák, hogy minden követelésnek ellenállnak. Ez lázadást fog eredményezni; és az általános riadalomban és bizalmatlanságban a tőkét kivonják az állami és magánvállalkozásoktól, majd az üzleti válság és a pénzügyi pánik követik. Emberek ezreit fogják elbocsátani és így végképp kétségbe fognak esni. Akkor a törvény és a rend eltűnik – a hegyeket elnyeli az a viharos tenger. Így a társadalmi föld megolvad, és a kormányzati egek (egyház és állam) elmúlnak, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja. Akkor a hatalmasok keservesen fognak sírni, a gazdagok fájdalmas kiáltást hallatnak, és félelem, meg szorongás lesz a sokaságon. Már most, a bölcsek és előrelátók szíve elhal a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e világra következnek, éppen ahogy Urunk megjövendölte (Lukács 21: 26). A Szentírás rámutat, hogy ebben az általános viszályban a névleges egyház (minden felekezetet beleértve) fokozatosan egyre inkább a kormányok és a gazdagok oldalára fog húzódni, nagymértékben elveszti az emberekre gyakorolt befolyását, és végül a kormányokkal együtt elbuknak. Így az egek [az egyházi hatalmak] égve, nagy sistergéssel elmúlnak.

Ez az egész nyomorúság csak arra felismerésre készíti fel a világot, hogy bár az emberek a lehető legjobban és legbölcsebben tervezhetnek és rendezhetnek, minden tervük kudarcot vall mindaddig, míg a tudatlanság és az önzés ülnek a nyeregben és irányítanak. Mindenki meg fog győződni arról, hogy a nehézségek orvoslásának egyetlen lehetséges módja egy erős és igazságos kormány felállítása, mely minden osztályt maga alá vet, és az igazságosság elveit kikényszeríti, míg az emberek köszívűsége, kedvező hatások alatt fokozatosan helyet ad az Isten eredeti képének. És éppen ez az, amit Isten megígért, hogy mindenki számára megvalósít a Krisztus Millenniumi uralma alatt és által; mely *uralmat* Jehova ennek a nyomorúság napjának fegyelmező büntetései, és tanulságai által vezet be. Ezékiel 11: 19; 36: 25-27, 36; Jeremiás 31: 29-34; Sofóniás 3: 9; Zsoltár 46: 9-11.

Habár e nyomorúságnak napja az ember bukásának és önző állapotának természetes és elkerülhetetlen eredményeként következik be, és az Úr teljes mértékben előre látta és ki is jelentette, Aki előre tudta, hogy az Ő törvényeit és utasításait kevés kivétellel mindenki figyelmen kívül hagyja mindaddig, amíg a tapasztalat és a kényszer miatt kénytelenek lesznek az engedelmességre; mindazonáltal mindazok, akik felismerik a jövő dolgok állapotát, annak megfelelően kellene rendezzék magukat és ügyeiket. Ily módon azt mondjuk a **szelídeknek** – a világban lévő alázatosaknak éppen úgy, mint a Krisztus Testének: Keressétek az Urat mindnyájan e föld alázatosai, akik az Ő ítélete [akarata] szerint cselekedtek; keressétek az igazságosságot, keressétek az alázatosságot, hogy részben megoltalmaztatok az Úr haragjának napján! (Sofóniás 2: 3). Senki sem fog teljesen megmenekedni a szorongattatástól, de azoknak, akik az igazságosságot keresik, és a szelídségben lelik örömeiket, másokkal szemben sok előnyben lesz részük. Életmódjuk, gondolkodási és cselekvési szokásaik, valamint az igazságosság iránti vonzalmuk, melyek lehetővé teszik számukra, hogy felfogják az ügyek helyzetét, és hogy értékeljék a Bibliának a nyomorúságra és annak kimenetelére

vonatkozó leírását, mindezek közreműködnek abban, hogy ők másoknál kevesebbet szenvedjenek – főleg az emésztő félelemtől és a rossz előérzettől.

Az események irányvonala az Úr eme Napján nagyon megtévesztő lesz azok számára, akik nem a Szentírásból tájékozódnak. Összehasonlítva az elmúlt, hosszú korszakokkal, és azoknak lassú működésével, olyan hirtelen fog jönni, mint ahogy tűz emésztí a polyvát (Sofóniás 2: 2); de nem lesz olyan hirtelen, mint derült égből a villámcsapás, ahogy némelyek helytelenül várják, akik azt sejtik, hogy az Úr napjára vonatkozóan megírtak egy huszonnégy órás nap alatt fognak beteljesedni. Úgy jön el, „mint éjjeli tolvaj”, abban az értelemben, hogy a közeledése rejtett lesz, és általában a világ nem fogja észrevenni. Ennek a napnak nyomorúsága görcsös rohamokban jön. Egy sorozat görcs lesz, a nap előrehaladtával egyre gyakoribb és egyre súlyosabb, az utolsóig. Erre utal az Apostol, amikor így szól: „mint a **szülési fájdalom** a terhes asszonyra” (1 Thesszalonika 5: 2, 3). A megkönnyebbülés csak akkor fog beállni, amikor megszületik a dolgok ÚJ RENDJE – egy új ég (a Krisztus szellemi hatalma) és egy új föld (újjászervezett társadalom), amelyben igazság lakozik (2 Pét. 3: 10,13) – amelyben a hatalom és önzés helyett az igazságosság és szeretet lesz a törvény.

Valahányszor rátörnek az új korszak *születésével járó* szülési fájdalmak a jelenlegi politikai testületre, egyre kevesebb erejük és bátorságuk lesz, és a fájdalmuk egyre nagyobb. A társadalom orvosai (a politikai közgazdászok) az enyhítés érdekében mindössze annyit tehetnek, hogy bölcsen segítsék és levezessék az elkerülhetetlen szülést – hogy fokozatosan készítsék elő az eseményt. Ők nem tudják elhárítani azt, még ha szeretnék is, mert Isten rendelte el, hogy megtörténjen. Azonban, a társadalom számos orvosának semmi tudomása nincs a valódi betegségről, valamint az esetnek sürgősségéről és szükségleteiről. Ezek elfojtó intézkedésekbe kezdenek, és ahogy a nyomorúság rohamai egyenként elmúlnak, arra használják ki azt, hogy megerősítsék az ellenállási

berendezkedést, és ily módon az ijedtséget fokozzák; míg nem tudják sokáig késleltetni a szülést, a helytelen kezelésük siettetni fogja a páciensük halálát, mert a dolgok régi rendje belehal az új rend megszülésébe.

Félretéve az apostol által sugalmazott, meggyőző szemléltetést, és egyszerűbben szólva: A tömegek erőfeszítései, hogy megszabaduljanak a Tőke és a munkagépek szorításából, **elhamarkodottak** lesznek. A tervek és az előkészületek hiányosaknak és alkalmatlanoknak bizonyulnak, amikor időről időre utat akarnak törni maguknak, és szét akarják feszíteni a „kereslet-kínálat” korlátait, melyek igen szűkké válnak számukra. Minden sikertelen próbálkozás növelni fogja a Tőke bizalmát abban, hogy képes a dolgok új rendjét a jelenlegi korlátain belül tartani, amíg végül is a szervezetek és kormányok jelenlegi visszatartó ereje el nem éri a végső határt, a társadalmi szervezet köteléke szétszakad, a törvény és a rend megszűnik, és az általánosan elterjedt anarchia elhozza **mindazt**, amit a próféták megjövendöltek egy olyan nyomorúságról, „amilyen nem volt, mióta népek vannak”, és hála legyen Istennek azért a hozzátett biztosítékért, hogy „nem is lesz soha” azután.

Izraelnek az Egyiptomból és az egyiptomiakat sújtó csapásoktól való megszabadítása szemléltetni látszik a világ eljövendő felszabadulását az által, Aki nagyobb Mózesnél, és Akinek ő előképe volt. Ez a Sátántól és minden olyan eszköztől való felszabadítás lesz, amit arra talált ki, hogy az embert a bűnbe és a tévelygésbe kötözzé. Miképpen az Egyiptomi csapások, mihelyt eltávolítottak, megkeményítő hatást váltottak ki, éppen úgy a fájdalmak átmeneti enyhülése az Úrnak e Napján hozzájárul némelyek megkeményítéséhez, és azt fogják mondani a szegényeknek, ahogy az egyiptomiak mondták Izraelnek, hogy „restek vagytok” és azért elégedetlenkedtek! – és valószínűleg, azokhoz hasonlóan, megpróbálják fokozni a terheket (2 Mózes 5: 4-23). De végül is ezek, ahogy a fáraó is az utolsó csapásának éjfélen, bánni fogják, hogy nem viselkedtek engedékenyebben és bölcsebben

régebbtől fogva (2 Mózes 12: 30-33). A hasonlóság további jelzésének érdekében emlékezzünk arra, hogy az Úr eme Napjának nyomorúságai a „harag hét poharának”, vagy „hét utolsó csapásnak” neveztetnek, és hogy a legutolsóig nem következik be a **nagy földrengés** (forradalom), amelyben minden hegy (királyság) eltűnik. (Jel. 16: 17-20)

Egy másik gondolat a nyomorúság napjára vonatkozóan az, hogy az éppen a **megfelelő** időben – Isten megfelelő idejében jött. Ennek a műnek következő kötetében bizonyítékok állnak az Ószövetségi Törvényekből és Prófétáktól, valamint Jézustól és az Újszövetség apostoli próféciaiból, amelyek világosan és félreérthetetlenül kimutatják, hogy a nyomorúságnak eme napja kronológiailag a Messiás dicsőséges Millenniumi uralmának kezdetén található. A nyomorúságot ez a Millenniumi korszak eljövendő helyreállítási munkájához szükséges előkészület váltja ki.

A gonosznak hatezer éve alatt, a Krisztus igazságos és erőskezü kormányzatának felállításáig, határozottan káros lett volna a bukott embereknek, ha sok időt tölthettek volna tétlenségben a jelenlegi munkamegtakarító gépek korábbi fejlesztése által, vagy más módon. A tapasztalat szülte azt a közmondást, hogy: „a tétlenség a bűn *melegágya*”, ekképpen jóváhagyva az Isten határozatának bölcsességét: „Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél”. Mint Istennek minden elrendezése, ez is jótékony és bölcs, és az Ő teremtményeinek végső javát szolgálja. Az Úr Napjának nyomorúsága, amit már gyülekezni látunk, igazolja Isten elrendezésének bölcsességét; mert, amint láttuk, az a munkamegtakarító gépek általi túltermelésből fakad, és abból, hogy a társadalom különböző elemei képtelenek az új körülményekhez alkalmazkodni a mindenki részéről megnyilvánuló önzés miatt.

Egy megdönthetetlen érv, ami azt igazolja, hogy ez Istennek megfelelő ideje a dolgok új rendjének bevezetésére, az, hogy Ő most felemeli a tudatlanság leplét, és fokozatosan

az emberiségre engedi az értelem és találékonyság világosságát, éppen úgy, ahogy az előre megjövendöltetett, és az előre jelzett eredményekkel. (Dániel 12: 4, 1) Ha az ismeret hamarabb érkezik, akkor a nyomorúság is hamarabb jött volna; és bár a társadalom újjászerveződött volna vihara és olvadása után, az **nem** egy új föld [társadalmi berendezkedés] lett volna, amelyben az igazság lakozik és uralkodik, hanem egy olyan új föld, vagy berendezkedés, melyben sokkal több bűn és erkölcstelenség lett volna, mint most. A munkamegtakarító gépek előnyeinek méltányos elosztása idővel egyre kevesebb munkaórát jelentett volna, és így az eredeti védelem hiányában a bukott ember az ő romlott ízlésével nem használta volna szabadságát és idejét a szellemi, erkölcsi és testi épülésére, hanem, ahogy a múlt történelme igazolja, erkölcstelenségre és bűnre hajlott volna.

A lepel részleges felemelése **most** ezernyi kényelmet készít az emberiség számára, és ekképpen időt biztosít helyreállítás korszakának éppen a kezdetétől az oktatásra, az erkölcsi és testi fejlődésre, valamint arra, hogy felkészüljenek azok csoportjainak élmezőjére és felruházására, akik időről időre a sírból fel lesznek ébresztve. Ráadásul, a nyomorúság idejét éppen oda helyezi, ahol az emberiség számára hasznos abban, hogy tanulságot nyújt nekik arról, hogy nem képesek önmagukat kormányozni, éppen a Millennium hajnalán, amikor az, Aki mindenkit megváltott, az Úr kinevezése által, el kell kezdje a megáldásukat a vasvessző szigorú uralmával, teljes ismerettel, és segítséggel, minélfogva helyre lehet állítani őket az eredeti tökéletességre és az örök életre.

A SZENTEK KÖTELESSÉGE ÉS KIVÁLTSÁGA

Fontos kérdés merül fel a szenteknek e nyomorúság idején való kötelességére -, és a most előtérbe kerülő két ellentétes osztály iránti megfelelő állásfoglalásukra vonatkozóan. Lehetségesnek tűnik, hogy néhány szent még testben lesz ezeknek a forró időknek legalábbis egy részén. Azonban, az ő

helyzetük különböző lesz a másokétól, nem annyira abban, hogy csodamód megőriztetnek (bár határozott ígéret van arra, hogy kenyerüket megkapják és vizük el nem fogy), hanem azért, hogy Isten Igéjéből nyerve az oktatást, nem érzik ugyanazt a nyugtalanságot és reménytelen félelmet, ami akkor elárasztja a világot. Ők el fogják fogadni a nyomorúságot, mint az egész világ megáldására való, Isten terve szerinti előkészületként és mindezek által bátorítva és vigasztalva lesznek. Ezt meggyőzően kijelenti a 91. Zsoltár, és az Ézsaiás 33: 2-14, 15-24.

Így vigasztalva és megáldva az isteni biztosítékok által, a szentek első kötelessége, hogy a világgal megértessék, hogy minden uralkodó nyomorúság és elégedetlenség közepette, és bár osztoznak a nyomorúságban és szenvednek alatta, bizakodóak, derűsek és mindenkor örülnek az Isten Igéjében megjövendőlt, dicsőséges kimenetelnek.

Az Apostol megírta, hogy „valóban nagy nyereség a kegyesség **megelégedéssel**”, és bár mindig is igaz volt, az Úr eme Napján kettős erővel fog bírni, amikor az elégedetlenség a legfőbb betegség minden világi osztály között. Ezekről a szentek figyelemre méltó kivételt kell képezzenek. Soha nem volt még az elégedetlenség ennyire elterjedve, bár soha nem volt olyan idő, amikor az emberek ilyen sok előnyt és áldást élveztek. Bármerre nézünk, akár a gazdagoknak kényelemmel és ragyogással teli palotáiba, amiről Salamon az ő teljes dicsőségében majdnem semmit sem tudott, vagy ha egy takarékos és meggondolt bér munkás kényelmes otthonába nézünk, mely ízlésről, kényelemről, ügyességről és fényűzésről tanúskodik, azt látjuk, hogy a jelen minden tekintetben sokszorosán felülmúlja bőséges ellátottságban a teremtés óta eltelt, minden más, előbbi időszakot; mégis az emberek **boldogtalanok** és elégedetlenek. Tény, hogy az önző és bukott szív kívánsága nem ismer határt. Az önzés annyira hatalmába kerített mindenkit, hogy, ha figyelmesen széttekintünk, azt látjuk, hogy az egész világ örülten törtet, hajt és kapkod a

vagyonosság után. Csak egy kevesen sikeresek, a többiek irigyek és keseredettek azért, mert nem ők a szerencsések, és mindannyian elégedetlenek és boldogtalanok – inkább, mint bármely előző időszakban.

De a szentnek nem szabad részt vennie ebben a harcban. Felszentelődési fogadalma az volt, hogy egy magasabb, mennyei jutalomért fog futni, küzdeni és azt ragadja meg; emiatt elválasztatik a földi törekvésektől, és a **tisztességes** és **szükséges** dolgokról való gondoskodást kivéve, nem a földi célokért dolgozik, mert ő a Mesternek és az apostoloknak útjára és példájára szenteli figyelmét.

Következésképpen az ő kegyességükben **elégedettség** van, nem azért, mert nincs semmi törekvésük, hanem azért, mert a törekvésük a menny felé van irányítva, és az a fáradozás köti le, hogy kincseket gyűjtsenek a mennyben, és hogy Isten számára legyenek gazdagok; emiatt és az Istennek az Igéjében feltárt terveinek ismerete miatt, ők bármivel elégedettek, amit Isten ad számukra a földiekből. Ők örömmel énekelhetik:

„Amióta Isten vezet,
Bármilyen sorsban boldog leszek!”

Sajnos Isten nem minden gyermekének ez az állásfoglalása. Sokan beleestek a világban uralkodó elégedetlenségbe, és megfosztották magukat az élet örömeitől, mert elhagyták az Úr nyomdokait és osztoztak a világ sorsában és osztályrészében – földi dolgokat **keresve**, akár elérik azt, akár nem, részt vesznek a világ elégedetlenségéből, nem sikerül elérniük azt az elégedettséget és a békességet, amelyet a világ sem adni sem elvenni nem tud.

Ezért arra buzdítjuk a szenteket, hogy hagyják el a kapzsiságból és kérkedésből fakadó versengést és annak elégedetlenségét, és törekedjenek magasabb gazdagságra és az általa nyújtott békére. Az apostol szavaira emlékeztetnénk őket:

„Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit

belőle. De ha *megvan* [a **szükséges**] élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Akik pedig meg akarnak gazdagodni [akár sikerül nekik, akár nem], kísértésbe meg csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba **döntik** [süllyeszti]. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme [a gazdagokban, és a szegényekben egyaránt], amely **után sóvárogva** egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak. Te pedig, Isten embere, kerüld ezeket. Ellenben törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre. Harcold meg a hit **nemes harcát**, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt.” (1 Tim. 6: 6-12)

Ha a szentek példája tehát elégedettség és örömteli várakozás, valamint a jelenlegi megpróbáltatásoknak, az eljövendő jó idők biztos reményében való, készséges alávetettség, akkor önmagukban az ilyen élő példák értékes tanulságokat jelentenek a világ számára. A példa mellett pedig, a szenteknek a körülöttük lévők számára adott tanácsa összhangban kell legyen hitükkel, és gyógyító balzsam jellegűnek kell lennie. Ki kell használni a körülményeket, a világ számára rámutatni a jövendő jó időkre, nekik az Isten jövendő Királyságáról prédikálni, és rámutatni a jelenlegi nyomorúság valódi okaira, valamint az egyetlen orvosságra. (Lukács 3: 14; Zsidók 13: 5; Filippi 4: 11)

A szegény világ nem csak a valós, hanem a vélt bajok alatt is nyög és főleg az önzésből, büszkeségből és nagyravágyásból fakadó elégedetlenség alatt, melyek nyugtalanítják és gyötörnek az embereket, mert nem tudják teljesen kielégíteni azokat. Tehát, mivel hogy látjuk a kérdés mindkét oldalát, azt a tanácsot adjuk azoknak, akik hajlandók hallani, hogy legyenek elégedettek azzal, amivel rendelkeznek, és várjanak türelmesen addig, míg Isten az Ő alkalmas idejében és módján elhozza számukra azt a sok áldást, amit az Ő szeretete és bölcsessége előkészítettek.

A valós és vélt igazságtalanságok sebeit feltépve és gyulladásba hozva csak rosszat teszünk azoknak, akiket segítenünk és megáldanunk kellene, ezzel elégedetlenségüket és nyomorúságukat növeljük. De azzal, hogy teljesítjük a küldetésünket, prédikálva a **MINDENKIÉRT** adott **váltáságdíj** jó hírét és az azt követő, **MINDENKI** számára eljövő **áldásokat**, a Királyság valódi hírnökei leszünk – a békesség követői. Így van megírva: „Milyen szép a hegyeken [királyságokon] annak a lába [a Krisztus Testének utolsó tagjai], aki jó hírt hoz; aki békét hirdet, örömhírt hoz.” (Ézsaiás 52: 7)

Ennek a „Jehova napjának” szorongattatása egy ritkán kínálkozó alkalmat nyújt a jövőendő jó *dolgok* jó hírének hirdetésére, és áldottak, akik a Mester nyomdokában járnak, és irgalmas Szamaritanusokként sebeket kötözve a vigasztalás meg az öröm olaját és borát töltik *azokra*. Az ilyenek számára az a biztosíték adatott, hogy fáradozásuk nem hiábavaló, mert amikor az Úr ítéletet tart a földön, igazságot **fognak tanulni** a föld lakói. (Ézsaiás 26: 9)

Az Úr gyermekeinek együttérzése, a mennyei Atyjukéhoz hasonlóan, nagymértékben összhangban kell legyen a sóhajtozó teremtéssel, amely küzd, hogy a rabság alól bármennyire is szabaduljon, habár, Őhöz hasonlóan, meg kell emlékezzenek, és együtt kell érezzenek mindazokkal is, akik a szemben álló osztályokban igazságosak és nagylelkűek óhajtanak lenni, de akiknek törekvéseit nem csak a bukott természetük gyengeségei korlátozzák és akadályozzák, hanem az életük környezete, a másokkal való társulásuk, és a másoktól való függésük is. Viszont az Úr gyermekei egyáltalán nem kell rokonszenvennel viseltessenek egyik osztály fennhéjázó, telhetetlen kívánságai és törekvései iránt sem. Beszédmódjuk nyugodt és mérsékelt kell legyen, és mindenkor a békét *szolgálja*, ahol elvet nem kockáztatna. Emlékezniük kell, hogy ez az Úr ütközete, és ami a politikai, vagy társadalmi kérdéseket illeti, nekik nincs más valós megoldásuk, mint az Isten Igéjében megjövendőlt. Következésképpen a felszenteltek kötelessége mindenek előtt az, hogy ügyeljen arra, hogy ne álljanak a Jehova szekerének

útjába, továbbá az, hogy „megálljanak és meglássák az Úr szabadítását”, abban az értelemben, hogy felismerjék azt, hogy nem képezi az ő munkájukat a küzdelemben való részvétel, hanem ezt az Úr valósítja meg mások által. Tekintet nélkül mindezekre a dolgokra, eltökélten kell folytassák küldetésüket, hirdetve a küszöbön lévő mennyei Királyságot, amely az egyetlen gyógyír minden osztály számára, és amely az ő egyetlen reményük.